

Il·lustració ■ Oblit Baseiria ■

Alícia

El personatge de l'Alícia, creat per Lewis Carroll, és sempre un repte per a qualsevol autor que el vulgui tornar a reinterpretar. Feia molt de temps que no sortia una Alícia de producció pròpia al nostre país, però ara en tenim dues i dotades d'una forta personalitat. Ens referim a l'*Alícia*, de Lola Anglada, encara dins el catàleg d'Editorial Joventut, i a aquesta nova Alícia, d'Àngel Burgas i Ignasi Blanch.

Aquesta última proposta és una recreació de com es va explicar per primer cop *Alícia al país de les meravelles*. Les germanes Liddell han sortit a fer un passeig amb barca. Les acompanya el senyor Dodgson, que ha inventat un conte per a elles i a la protagonista li ha posat el nom d'una de les nenes: Alícia. Així, en el llibre hi ha tres Alícies: l'Alícia Liddell, la nena real que va servir d'inspiració a l'escriptor, l'Alícia de ficció del conte

de Carroll i aquesta nova versió il·lustrada del personatge que ara us presentem. Tres Alícies tal com queden retratades a la coberta del llibre sota les lletres del títol *Alícia*, una estampació en plata i que l'il·lustrador ha tingut la cura d'escriure a mà refusant qualsevol tipografia d'ordinador.

Una història coneguda

El text és molt breu, petits apunts a una història probablement coneguda per

tothom. Un relat concís que acompanya unes il·lustracions creades amb llapis de diferents gruixos i marcant les diferents tonalitats del negre, i una altra tinta reservada per al text.

El resultat és una recreació volgutament austera d'una delicadesa i elegància exquisides. En paraules dels mateixos autors, "tot el conjunt havia de transmetre sobrietat, però també crear una atmosfera íntima i serena", i de veritat que ho han aconseguit. *

Alícia i el país de les meravelles

Àngel Burgas
i Ignasi Blanch
Editorial La Galera
Barcelona, 2007
Preu: 15 €
Pàgines: 40

IGNASI BLANCH / LA GALERA

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

Després de jurar bandera

El 1992 el servei militar era obligatori i jo era a Lanzarote. Recordo la missió que en unes maniobres ens van ordenar a un caporal, a un altre soldat i a mi: mesurar la llargada màxima de tir dels nous Cetme -el tradicional fusell de l'exèrcit- que havien arribat a la base.

Vet aquí que tots tres érem, a trenc d'alba, a la línia de foc. Per fer el càlcul, teníem una cinta mètrica, un pot de pintura, una brotxa, una galleda per ficar la munició, un llapis i un bloc amb l'escut d'infanteria a la coberta. La força de tir podia arribar fins a 1.500 metres, però en la passejada, a distàncies variables, anàvem trobant les dianes i les tanques on segurament abans els projectils

topaven. Havíem de retirar-les i seguir amidant.

Esclar, vam calcular fins a 2.000 metres, per allò de la seguretat. Quan ja era de dia, vam començar a sentir trets; devien estar disparant soldats, oficials i suboficials, a discreció. Vam estar-nos en silenci, fins que vam decidir anar més a prop. Llavors vam veure-les, vora la línia que havíem pintat. Estem tan acostumats a pensar que una bala toca un objectiu (ja sigui material o humà) que veure-les lasses, desaccelerades, al mínim de potència, és una imatge que sobta.

De cop em va semblar que el caporal atrapava alguna cosa amb la mà, i enmig de la disbaixa va dir-nos al meu company i a mi que paréssim de fer l'imbècil: fingíem que petits

insectes ens pessigaven el pit i queiem a terra. El quid és que, després dels trets, vam trobar projectils que havien arribat fins on havíem esperat d'entrada, més lluny i tot. En tot cas, la previsió era exacta.

Abans de llicenciar-me, jo ja havia entès que aquesta mena d'estudis, i això passa arreu, no sempre els fan experts amb material científic i protocol de seguretat. Tant és, l'últim alè de les bales, suspeses en l'aire fins que queien a terra, cal veure'l.

Un dia el càlcul va ser invers. A l'armeria s'havia disparat un fusell i, embogida en aquell espai clos, la bala havia tocat cinc soldats mentre rebotava a les parets, el terra i el sostre: el dibuix de la trajectòria mostrava un eixam de línies que enfosquien la pàgina. *

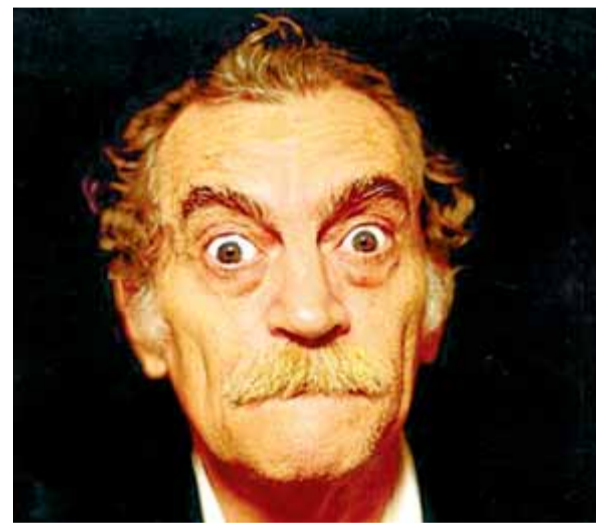
ESPÈCIE
PROTEGIDA

ADA CASTELLS

Fogwill i la realitat com un fantasma

Amb un atac reduccionista voluntari podríem dir que l'argentí Rodolfo Enrique Fogwill es dedica a la literatura gràcies a Videla i a la Coca-cola. El primer, durant la dictadura, li va tancar les empreses de publicitat i màrqueting que li permetien viure; la segona, sense saber-ho, li va fer guanyar un premi de narrativa prou dotat per continuar vivint. Ara Fogwill ja té més d'una vintena de llibres i diu que el seu ofici és ser escriptor.

Exerceix l'ofici fent llibres, naturalment; llegint i opinant sobre els seus contemporanis, fet que no sempre li amplia el seu cercle d'amistats, i també tenint una relació amb la realitat molt estrambòtica. *Los Pichiciegos*, publicada a Mondadori, dins *Cantos de marineros en La Pampa*, narra els avatars dels desertors de la Guerra de les Malvines que s'amagaven en túnels com uns talps. És un llibre on fa molt de fred.

SP

Qualsevol que ho llegeixi diria que Fogwill va patir la guerra des de la trinxera. No, la va veure per la tele, com tothom. Pel que fa al fred sap què és perquè ha navegat molts cops per l'Atlàntic. Així ho explica: "Tinc amb la realitat la relació d'una vídua amb el seu marit difund. Sé que ja no hi és, però em persegueix com un fantasma. La literatura només es deu a ella mateixa".

Com era de preveure, amb una declaració com aquesta, Fogwill també s'ha dedicat a la metaliteratura i a *Help a él*, que acaba de treure Perifèrica, presenta una recreació, en clau sexual i cocaïnòmana, d'*El Aleph* de Borges. En el mateix volum hi ha una mena de confessió, de poètica, *Sobre el arte de la novela*. És quan l'histrió dalinià, per fi, es desemmascara. *